

A VEDEA, A TE UITA, A PRIVI

„Singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților, Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin!” – (1 Timotei 6,15-16)

Am scris cândva o frază, care cu siguranță pe unii îi va îndemna la meditație. **„Și cititorul va trebui să facă această experiență, dacă vrea să se însănătoșească. El trebuie să-L vadă pe Domnul așa cum poate fi El văzut azi, în toate lucrurile.”**

Dumnezeu este duh. Un om nu poate vedea un duh. Cu toate acestea duhul nu este invizibil. Doar cu ochii trupești nu-l putem vedea. Dar vine ziua când Îl vom vedea pe Dumnezeu așa cum este, când vom fi ca El. (1 Ioan 3,1-2)

În zilele noastre Dumnezeu S-a retras în umbră și niciun om care trăiește pe pământ nu-L poate vedea. Nu vrem să spunem cu aceasta că El nu S-ar putea descoperi într-o formă vizibilă; ba da, poate oricând. Dacă azi a văzut cineva pe Domnul, înseamnă că a fost o viziune (o apariție, o înfățișare sau un chip în vis). Oricât de simple ar fi cuvintele: **„trebuie să vadă pe Dumnezeu”**, totuși mulți nu știu cum să le înțeleagă. Pentru autorul acestor rânduri este foarte important ca fiecare cititor să le înțeleagă, altfel ele și-ar greși scopul.

Se pune întrebarea: cum putem vedea pe Dumnezeu, dacă nici un om nu L-a văzut și nici nu poate să-L vadă? O învățătură minunată găsim în cartea Iov. Câtă osteneală nu și-au dat prietenii lui cu el, ca să-l ajute, să-l facă să-i fie bine? Dar n-au reușit. Ei au fost nevoiți să se oprească din ai răspunde, căci el se considera neprihănit. Nu ni se întâmplă și nouă la fel? Nu avem și noi uneori impresia că fratele sau sora nu pot fi ajutați? Cu aceasta vrem să spunem că depinde numai de fratele acela sau de sora aceea că nu pot fi ajutați. Dacă ar asculta de vorbele noastre și ar vrea să ne înțeleagă, atunci ar putea fi ajutați; dar dacă nu ne înțeleg, nu-i putem ajuta.

Dăm repede astfel de sentințe, fără a ne gândi că este cu totul nedrept. De cele mai multe ori problema este că noi înșine suntem total incapabili de a-i ajuta pe ceilalți, așa cum prietenii lui Iov nu l-au putut ajuta. Chiar dacă prietenii lui Iov nu și-au văzut propria slăbiciune, totuși au fost nevoiți a recunoaște că niciunul nu l-a putut combate pe Iov și nici să răspundă vorbelor sale. N-au găsit înțelepciune (Iov 32,12). Se pare că se țineau drept oamenii odată cu care ar dispărea înțelepciunea (Iov 12,2). Astfel de oameni au existat în toate timpurile.

Să ne pună mereu pe gânduri, când nu vedem niciun rezultat al strădaniilor noastre. Acest fapt este întotdeauna umilitor. Este vorba aici despre strădaniile de a ajuta pe cineva să se întoarcă de pe drumul lui greșit. Prietenii lui Iov trebuie să se fi simțit doborâți, să audă întâi sentința mai tânărului Elihu și apoi sentința lui Dumnezeu. Tocmai pe cel mai deștept Și l-a ales Dumnezeu, pe Elifaz din Teman, cel care a început să predice, pe cel mai cu râvnă, cel care a predicat cel mai mult și care a spus: „După cum am văzut eu” (Iov 4,8).

Lui Elifaz i-a fost imposibil să-și oprească vorbele, chiar dacă ele urmau să-l întristeze pe Iov; el trebuia să vorbească.

Lui i-a zis Domnul: „Mânia Mea s-a aprins împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-ați vorbit așa de drept de Mine, cum a vorbit robul Meu Iov. Luați acum șapte viței și șapte berbeci, duceți-vă la robul Meu Iov și aduceți o ardere de tot pentru voi. Robul Meu Iov să se roage pentru voi și numai în vederea lui nu vă voi face după nebunia voastră. Căci n-ați vorbit așa de drept despre Mine, cum a vorbit robul Meu Iov.” (Iov 42,7-8) Dumnezeu pune atâta preț pe faptul că Iov este robul Lui, încât insistă ca prietenii săi să priceapă acest lucru.

Sentința lui Elihu îi va fi întristat pe prieteni, dar probabil că și-au zis că ce știe acest tânăr despre astfel de lucruri, doar nu are încă nici un fel de experiență, că n-a apucat încă să experimenteze ceva; este prea tânăr ca să o scoată la capăt cu ceva ce noi nu reușim să obținem prin înțelepciunea noastră.

Și în asemenea cazuri, ne place să dăm repede o sentință în ceea ce privește slujba cuiva. Cel ce judecă totul este Dumnezeu, care va avea întotdeauna ultimul cuvânt, ca și în cartea Iov.

Elifaz din Teman era un om foarte deștept și elocvent; el nu putea să tacă (Iov 4,2). Se simțea nevoit să vorbească. Cu siguranță că îl iubea pe prietenul său Iov și nu avea decât o singură dorință: să-l ajute. Dar nu este un semn bun când cineva nu-și poate stăpâni vorbele.

Cu totul altfel intervine Elihu, despre care citim: „Fiindcă ei erau mai în vârstă decât el, Elihu așteptase până în clipa aceea ca să vorbească lui Iov. Dar, văzând că nu mai era niciun răspuns în gura celor trei oameni, Elihu s-a aprins de mânie.” (Iov 32,4-5) Și abia atunci a început să vorbească.

Dacă citim cuvântările lui Elifaz, nu ne putem reprima impresia: acesta este un bun predicator, știe să predice bine. Și ce nu știe să spună, ca să-l ajute pe Iov!

El vorbește despre Dumnezeu, care face lucruri mari și de nepătruns, minuni fără număr. El vorbește despre ploaie, despre pământ, despre apă, despre câmpii, despre smeriții pe care El îi înalță, despre necăjiții pe care El îi izbăvește, despre planurile oamenilor vicleni, despre cum îi prinde pe înțelepți în viclenia lor, despre cum sunt răsturnate planurile oamenilor înșelători. Vorbește despre zile și întuneric, despre amiază și despre noapte, despre sabie, despre gură, despre cel slab, despre mâna celor puternici, despre nădejdea celui nenorocit și despre fărâdeleaga care își închide gura.

Apoi urmează o învățătură frumoasă: „Iată, ferice de omul pe care îl cercetează Dumnezeu! Nu disprețui mustrarea Celui Atotputernic. El face rana și tot El o leagă. El rănește și mâna Lui tămăduiește. De șase ori te va izbăvi din necaz și de șapte ori nu te va atinge răul.” (Iov 5,17-19) Toate acestea sunt foarte bune.

Apoi vorbește despre foamete, despre moarte, despre război, despre loviturile de sabie, despre biciul limbii, despre răs, despre fiarele pământului, despre teamă, despre pustiire, despre legământul cu pietrele câmpului și fiarele pământului, despre pace, despre cort, despre locuință, despre sămânță și odrasle care se înmulțesc ca iarba câmpului. Și în cele din urmă vorbește despre vigoare, mormânt și snopul strâns la vremea lui; și își termină cuvântarea cu cuvintele: „Iată ce am cercetat și așa este! Ascultă, că sunt spre binele tău!” (Iov 5,20—27)

IATĂ!

Într-adevăr, aceasta este o predică bogată și cum n-ar putea fi mai frumoasă, dar ea nu poate să-l ajute pe Iov în nenorocirea și îndurerarea lui. Toate acestea le știa și Iov sau poate că el mai vorbise așa și altădată. Și ce trebuia să vadă Iov? „**Iată ce am cercetat și așa este! Ascultă, că sunt spre binele tău!**” Astfel și-a încheiat Elifaz cuvântarea.

Dar cum putea să-l ajute pe Iov, în suferința lui, toată înțelepciunea omenirii, chiar dacă ar fi ținut minte tot, da, chiar dacă ar fi învățat pe dinafară tot ce a spus Elifaz; cum putea să-i fie de folos? Elifaz a mai spus o dată „Iată!” „Iată, ferice de omul pe care îl cercetează Dumnezeu!” Cu toate acestea, Iov tot nu știe ce să înțeleagă. În orice caz, nu-l puteau face fericit. Starea lui a rămas cum a fost.

Oricât este de adevărat că Dumnezeu ne disciplinează spre folosul nostru și El spune: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima când ești mustrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine iubește.”, totuși în clipa aceea nicio disciplină nu pare să fie bucurie, ci tristețe. „Dar mai pe urmă, aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii.” (Evrei 12,5-6 și 11)

Marea problemă din cartea „Iov” se rezolvă cu un cuvânt: **IATĂ!** Nu ceea ce îi pun prietenii în fața ochilor îl poate ajuta, ci ceea ce îi arată Elihu, pe care îl chemase Dumnezeu pentru aceasta.

Elihu (Dumnezeul meu este Domnul) era fiul lui Baracheel (pe care-l binecuvântează Dumnezeu), din Buz (jefuit, disprețuit), dar era din familia lui Ram (ridicat).

Nu arată toate acestea spre Domnul: măreț, grandios și totuși disprețuit de cineva?

A fost Duhul lui Hristos, Cel care a vorbit în Elihu. Duhul lui Dumnezeu. El și-a început cuvântarea către Iov cu acest cuvânt important: „Iată!” Și care este primul lucru pe care i-l spune lui Iov? Oare îi vorbește despre marea lui vină, care trebuie să aibă ca urmare suferințe atât de adânci? Aceasta ar fi însemnat, în mod normal, că el, Elihu, este nevinovat.

Nu, Elihu și-a început îndrumările cu gânduri total diferite: „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață. Dacă poți, răspunde-mi! Apără-ți pricina, fii gata!” Apoi a trebuit să spună iar: „Iată!” „**Iată**”, înaintea lui Dumnezeu eu sunt ca tine; și eu sunt frământat din lut. **Iată** frica de mine nu te va înspăimânta, nici greutatea mea nu va apăsa asupra ta.” Aceste cuvinte sună cu totul altfel decât înțelepciunea lui Elifaz. În prima fază el **s-a așezat pe aceeași treaptă** cu Iov. El a fost cel care **s-a plecat la Iov** și nu a cerut ca Iov **să se ridice la el**. De câte ori a trebuit Elihu să spună „Iată”? Și de acest „Iată” depinde totul.

Și Iov a spus o dată „Iată” și Elihu îi amintește acest lucru: „Sunt curat, fără nelegiuire; sunt curat și nu este nicio fărădelege în mine. Iată, El găsește ocazii de împotrivire față de mine, mă socotește vrăjmașul Său. Îmi pune picioarele în butuci, îmi pândește toate cărările.”

„Iată, îți voi răspunde: în aceasta tu nu ești drept, pentru că Dumnezeu este mai mare decât omul. De ce te plângi împotriva Lui? Pentru că El nu dă socoteală de niciuna din faptele Sale.”

În aceasta Iov nu l-a putut contrazice. Apoi Elihu i-a explicat lui Iov cum vorbește Dumnezeu: când într-un fel, când în altul, fără ca noi să luăm seama.

Și apoi spune iar: „Iată, acestea le face Dumnezeu de două ori, de trei ori omului, ca să-l ridice din groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii.” (Iov 33,29-30)

Apoi, după ce Elihu i-a așezat pe Iov și pe prietenii lui într-o lumină corectă, L-a putut îndreptăți pe Dumnezeu în faptele Sale. Omul trebuie să se cunoască pe sine și atunci Îl poate cunoaște și pe Dumnezeu. „**Iată**”, a reînceput el: „Dumnezeu este puternic, dar nu disprețuiește; este puternic în tăria inimii. (Iov 36,5) Și iar: „**Iată**, Dumnezeu este înălțat în puterea Sa; cine învață pe alții ca El? Cine l-a rânduit calea Sa? Și cine a zis: ‚Tu ai făcut nedreptate?’” (Iov 36,22)

„**Iată, Dumnezeu este mare și noi nu înțelegem**. Nici numărul anilor Săi nu poate fi pătruns.” (Iov 36,26) Apoi a vorbit și Elihu despre: ploaie, nori, tunet, etc. **Dar El L-a văzut în toate pe Dumnezeu**. „**Iată**, El întinde lumina Sa în jurul Lui și acoperă adâncul mării.” Tot timpul a vorbit Elihu despre Dumnezeu, despre înțelepciunea Sa, despre puterea Sa, despre faptele Sale, „Își acoperă mâinile cu fulgerul și îi poruncește unde să lovească. Tunetul Lui vorbește despre El; chiar și vitele Îi anunță venirea.” Dumnezeu tună minunat. El Se descoperă în vuietul elementelor, așa că putem să-L vedem, numai să vrem.

Ce loc larg ocupă furtuna în cuvântarea lui Elihu, fulgerul și tunetul, această minunată descoperire a lui Dumnezeu. „El este măreț în putere și în judecată și în belșug de dreptate, El nu întristează. De aceea oamenii se tem de El; El nu ia aminte la niciunul din cei înțelepți cu inima.” (Iov 37,23-24) Da, acest lucru a trebuit Iov să-l recunoască: noi nu-L putem ajunge pe Atotputernicul. Dacă vrem să ajungem în legătură cu El, atunci El trebuie să se plece la noi.

Acesta este momentul când Dumnezeu poate să înceapă să vorbească cu Iov, să Se plece, să Se coboare și i-a vorbit din mijlocul furtunii. Trebuie să fi fost o furtună cumplită.

De îndată ce Dumnezeu apare în fața ochilor omului, omul devine foarte mic. De îndată ce Dumnezeu începe să vorbească, omul trebuie să amuțescă și din o mie de întrebări, nu poate răspunde la niciuna. Când Dumnezeu a apărut în fața lui Iov, a trebuit și el să zică iar: „**Iată!**” Dar ce a văzut? Pe sine însuși. „**Iată**, eu nu sunt nimic; ce să-Ți răspund. Îmi voi pune mâna la gură. Am vorbit o dată și nu voi mai răspunde. Da, de două ori și nu voi continua.” (Iov 40,4-5)

Acesta a fost rezultatul strădaniilor lui Dumnezeu cu Iov. Dar încă n-a terminat cu el. Atunci i-a zis și Dumnezeu lui Iov: „Iată!” De șase ori a zis „Iată!”

În cele din urmă, Dumnezeu a pus în fața ochilor lui Iov leviatanul, un monstru de apă. „Nimeni nu este așa de îndrăzneț ca să-l întărate. Deci cine este cel ce va sta **înaintea Mea?**” (Iov 41,10-11)

Dacă nu te poți pune cu leviatanul, atunci cu atât mai puțin cu Cel ce l-a făcut. N-ar trebui El să fie mai puternic? Și Cel ce a făcut acest monstru puternic, dându-i înțelepciune, câtă putere și înțelepciune trebuie să aibă Acela care l-a făcut? Ce nu poate El face? Ce I Se poate interzice?

Acesta, care nu are egal pe pământ, care a fost creat să nu aibă teamă, căruia nicio armă nu-i poate face ceva, el este, în realitate **rege peste toate animalele sălbatice**.

Atunci Iov a trebuit să-I răspundă lui Dumnezeu și și-a deschis gura:

„Știi că Tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale.” –

„Cine este cel care are nebunia să-Mi întunece planurile?” –

„Da, am vorbit fără să înțeleg, de minuni care sunt mai pe sus de mine și pe care nu le pricep.”

„Ascultă-Mă și voi vorbi; te voi întreba și Mă vei învăța.” –

„Urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.” (Iov 42,1-5)

A văzut Iov într-adevăr pe Dumnezeu? A fost o arătare care s-a prezentat în fața ochilor lui? Nu, nu aceasta vrem să spunem. Prin aceea că Dumnezeu a vorbit în fața ochilor lui, Iov a recunoscut: măreția, înțelepciunea, puterea și slava lui Dumnezeu. Astfel a trebuit să-L recunoască pe Dumnezeu **în toate căile sale**, pe care Dumnezeu le-a mers cu el. Așa că nici în suferințele sale n-a putut pune în seama lui Dumnezeu lucruri absurde. Dumnezeu trebuie să fi avut un scop bun, chiar dacă Iov nu l-a putut înțelege. Dumnezeu este mai mare decât un om. La El nu există vrăjmășie. El are intenții de dragoste și de îndurare cu oamenii.

Omul trebuie numai să ia înaintea lui Dumnezeu locul cuvenit, atunci Dumnezeu îl va binecuvânta, chiar dacă înainte de aceasta va trebui să-l pună la încercare. Așa face El cu toți sfinții Lui iubiți.

CUM PUTEM SĂ-L VEDEM AZI PE DUMNEZEU?

Putem să-L vedem pe Dumnezeu în toate lucrurile. Acesta este un cuvânt foarte simplu, dar se pare că este puțin înțeles. În cartea proorocului Iona găsim o învățătură clară. Aici citim: „Domnul Dumnezeu a făcut să crească un curcubete, care s-a ridicat peste Iona, ca să facă umbră capului lui și să-l facă să-i treacă mânia. Iona s-a bucurat foarte mult de curcubetele acesta. Dar a doua zi, la răsăritul soarelui, Dumnezeu a adus un vierme, care a înțepat curcubetele și curcubetele s-a uscat. Când a răsărit soarele, Dumnezeu a făcut să bată un vânt uscat de la răsărit și soarele a bătut peste capul lui Iona și Iona a leșinat.” De trei ori citim: „**Dumnezeu a...**” Dar Iona n-a observat nimic. El **nu l-a văzut pe Dumnezeu în aceste evenimente**.

Adesea ni se întâmplă și nouă așa. Bucuriile și suferințele alternează în viața noastră și nimic nu se petrece la întâmplare. Fără voia lui Dumnezeu nu ne cade nici un fir de păr din cap. Ce anume ar mai putea exista, în care **să nu-L vedem?** Nimic!

Când este soare sau ploură, în bucurii și suferințe, **în toate să-L vedem pe El**, care ne iubește și ne dirijează calea cu minunată înțelepciune, astfel ca să-L proslăvim pentru toate.

Nu este la întâmplare că afacerea ne merge bine sau nu, dacă avem un loc de muncă sau nu. În toate trebuie să-L **vedem pe Dumnezeu**.

Dar din păcate este adesea așa, că luăm tot ce ni se întâmplă bun ca de la sine înțeles, fără să-I mulțumim Domnului pentru bunătatea Sa.

Așa este cu omul firesc, pe care bunătatea lui Dumnezeu vrea să-l conducă la pocăință. Dacă nu ajunge cu el la țintă pe astfel de căi, atunci folosește alte mijloace. Atunci vorbește Dumnezeu când într-un fel, când în altul, fără ca omul să ia seama, așa cum îi spune Elihu lui Iov (Iov 33,14-22). Și Dumnezeu face acest lucru de două ori, de trei ori omului, ca să-i scape sufletul de la groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii. (Iov 33,29-30)

Dar mult mai mult Îl interesează pe Dumnezeu viața noastră, a copiilor Săi, pe care îi iubește cu o dragoste fără asemănare. Ce nu face El pentru noi și adesea, trebuie să recunoaștem, „fără să luăm seama”. Numai atunci vom fi deplin fericiți și liniștiți, **când vom vedea în toate mâna lui Dumnezeu** și vom crede ce este scris: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.” (Romani 8,28) Celor care au fost chemați după planul Său.

Toate intențiile Lui sunt din dragoste, chiar dacă trebuie să ne ducă pe căi aspre, chiar dacă trebuie să suferim. El măsoară și suferințele. „Dumnezeul măsurilor”. (2 Corinteni 10,13) Aceasta se vede în scrisoarea adresată îngerului Bisericii din Smirna, în care El spune: „Veți avea un necaz **de zece zile**.” Nicio oră în plus, dar nicio oră în minus. La împlinirea timpului, necazul va trece. Atunci nici diavolul nu va putea schimba nimic; el nu are putere dacă nu i-o dă Dumnezeu, nici în Smirna, nici în cazul lui Iov. Dar noi n-avem de-a face cu diavolul, ci cu Dumnezeu. **Pe El să-L vedem în toate.**

Dar nu numai în viața noastră, a copiilor lui Dumnezeu trebuie să-L vedem pe Dumnezeu, ci și în viața adunării și a popoarelor. Nu se poate întâmpla nimic fără voia Lui. **Astfel, trebuie să-L vedem pe Domnul în toate greutatețile timpurilor noastre.**

Cuvântul ne-a prezis deja că în zilele din urmă vor fi vremuri grele (acestea sunt zilele în care trăim). Ar fi de mirare dacă vremurile grele ar veni numai peste o țară. Nu, timpurile grele au venit peste toată lumea. Dar nu este încă timpul necazului cel mare, despre care este scris în Apocalipsa. Și acesta va veni tot peste întreaga lume. Cu siguranță că el va fi mai mare în țările în care lumina Evangheliei a strălucit așa de luminos!

Și azi Dumnezeu se mai descoperă în vremea de afară, dacă vrem să-L vedem. Fără voia Lui nu vin nici cutremurele. Să nu ni se pară greu să-L vedem pe Dumnezeu când citim cartea ‚Iov’, căci acolo El ne vorbește nouă acum, exact ca odinioară lui Iov. El ne pune în fața ochilor aceleași lucruri despre care a vorbit cu el. Ah, dacă nu doar am citi sau auzi, ci dacă am vrea să **vedem mai mult**, atunci sufletul nostru s-ar însănătoși deplin și am ajunge până acolo că ne-ar fi scârbă de noi și ne-am pocăi în țărână și cenușă, ca Iov. Atunci Dumnezeu ar putea să ne binecuvânteze, să ne binecuvânteze mai mult.

Impresia pe care cuvintele lui Dumnezeu au făcut-o asupra lui Iov, s-o facă asupra tuturor celor care le citesc. Se poate ca unii să nu aibă înțelegere pentru multe lucruri, pentru că ei nu cunosc lucrurile despre care Dumnezeu vorbește cu Iov, ca: leul, caprele sălbatic, măgarul sălbatic, bivolul, struțul și înainte de toate hipopotamul și leviatanul (crocodilul?).

Nu contează, căci celelalte lucruri sunt așa de impresionante, încât trebuie să ne facem o imagine despre măreția lui Dumnezeu, când citim aceste capitole.

Extraordinar este pentru noi să citim despre destinul națiunilor, al popoarelor și al împăraților lor. Când prorocul Daniel vorbește despre astfel de lucruri în primele 13 versete ale capitolului 7, spune de opt ori ‚am privit’ și de șapte ori ‚iată’. Și în capitolul 17 din Apocalipsa, unde este vorba despre judecată, citim de **trei ori ‚am văzut’ și de patru ori ‚ai văzut’**. Deci în acest capitol, Ioan a **văzut de șapte ori**.

A VEDEA

„**Vedeți** ce dragoste ne-a arătat Tatăl, ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. **Preaiubiților acum suntem copii ai lui Dumnezeu**. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru **că Îl vom vedea așa cum este**.” (1 Ioan 3) Ce minunat este când un om vede deja de pe acum. Vederea dragostei lui Dumnezeu face o impresie foarte puternică asupra celui ce o vede, dar o putem vedea numai cu ochii inimii, care au o privire pentru dragoste, dragostea lui Dumnezeu, care s-a descoperit pe cruce la Golgota și care a găsit o astfel de cale, pe care acum vin la slavă mulți fii. La slavă ajungem pe o cale foarte simplă:

UITÂNDU-NE

O învățătură foarte limpede găsim în cartea Numeri, unde Dumnezeu îi poruncește lui Moise: „Fă-ți un șarpe înfocat și spânzură-l de o prăjină; Oricine este mușcat și va privi la el, va trăi.” Cititorul să zăbovească o vreme în fața acestei imagini și să se uite la șarpele înfocat, dar apoi să ia seama la învățătură: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3,14-15)

„Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne **UITĂM** țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre adică la **ISUS**, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12,1-2)

A PRIVI

„Noi toți **privim** cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3,18)

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am **privit** slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1,14)

Deci: a vedea, a te uita, a privi! De aceasta depinde totul. Acest lucru poate să-l facă oricine, chiar și cel mai sărac, cel mai slab, cel mai simplu. Dacă aceste rânduri au putut determina pe cititor la așa ceva, înseamnă că și-au atins scopul, că l-au ajutat pe cititor, iar sufletul lui va fi sănătos.